

Jeg vil gerne nævne et konkret eksempel, som ministeren nok ikke kan gøre så meget ved, men som jeg er løbet ind i de seneste dage i Hals Kommune, hvor man er i den situation, at et menneske faktisk har gjort alt, hvad der kunne gøres for at leve op til Folketingets ønsker om, at solvarme skal have en central placering. Vedkommende har investeret for 100.000 kr. i sit hus, men fordi kommunen ikke vil give en dispensation, bliver vedkommende nu tvunget til at tilslutte sig fjernvarmesystemet med både tilslutningsafgift og med løbende afgifter. Jeg skal ikke gå i detaljer i den sag, for den er endnu mere grotesk, end jeg kan skildre den her. Faktisk har den pågældende person sikret sig, at varmeværket ikke mister kunder, men alligevel vil kommunen altså ikke give en dispensation. Og så er det, jeg ryster på hovedet over, at der sidder en kommunalbestyrelse et eller andet sted i landet, som prioriterer stædighed eller egeninteresser højere end det at være med til at formidle, at man godt kan bruge alternativ energi.

Vi er nødt til at finde en balance mellem på den ene side den traditionelle varmforsyning og på den anden side de nye ting, og jeg vil godt bede ministeren om ved lejlighed at få en diskussion om det, så vi ser, hvor stort problemet er. Der er altså nogle sammenstød, og vi må se, om vi ikke kan finde en mere fleksibel ordning.

Med hensyn til naturgassen er det da godt, det går godt. Jeg skal ikke gå ind i diskussionen om ledninger fra Nordsøen, og hvad ved jeg, men sige, at vi er tilhængere af og støtter ministerens planer om omlægning med afgifter osv., for det er nødvendigt af EU-hensyn osv. Men jeg vil godt her i dag melde ud med, at når vi nu skal tale strukturer, er vi altså stadig tilhængere af, at det regionale system skal fortsætte. Det kan godt være, der skal ske en vægning mellem Dargas og Komgas i en eller anden sammenhæng, og det kan godt være, der skal tvinges nogle nye aftaler igennem og alt det her; lad os vende tilbage til det. Men de stormløb, der en gang imellem har været mod de regionale gasselskabers eksistens – de faner melder vi os altså ikke under, vil jeg godt meddele allerede i dag, hvor vi har strukturdiskussionen. Vi mener, det er vigtigt, at vi stadig har de regionale selskaber.

Men som sagt: Selve den energipolitiske diskussion vender vi tilbage til, og det glæder mig, at vi skal vente. Jeg ved jo, at regeringen ikke har lagt sin energiplan fast endnu, og at de interne forhandlinger i regeringen ikke er færdi-

ge, og derfor er der ingen grund til, at ministeren og jeg og andre gode folk skal begynde på den diskussion i dag. Det kan vi vente med, først internt og senere på energidagen.

Det er jo en kendsgerning, at både den almindelige og den generelle energipolitik smitter selvfølgelig af i de strukturer, vi skal opbygge, og derfor kan det godt være, at Enhedslistens forespørgsel i virkeligheden – og det er ikke Enhedslistens skyld – rent tidsmæssigt er anbragt lidt uheldigt. Det kunne være, det var bedre at vende tingene om og gøre den energipolitiske diskussion færdig først og så se, hvilke udfordringer der er til strukturerne, eller tage strukturdiskussionen først og så vende om og spørge: Jamen o.k., hvordan hænger det sammen?

Netop derfor kan man sige, at debatten i dag kommer ikke til at svinge i alle lysekronerne. Til gengæld er den en principdiskussion, og så vender vi tilbage senere på foråret med den egentlige energipolitiske diskussion, og den kan der nok komme meget mere spræl i. Det vil jeg da glæde mig til.

Kim Behnke (FP):

Jeg skal beklage over for formanden, men mødet i Finansudvalget gjorde, at vi blev lidt forsinket på trapperne.

Den debat, Enhedslisten har ønsket i dag – en debat om, hvordan den danske energisektor skal være struktureret – kan næppe være aktuel mere. Men det er ikke Enhedslistens skyld, det skyldes jo, at Konkurrencerådet i går for første gang har slået et stort hul i den planøkonomiske mur, der har været om dansk energi- og forsyningspolitik gennem de sidste mange, mange år, ja, faktisk siden krigen.

Vi har et system i Danmark, som har fået lov til at eksistere inden for planøkonomiens rammer, udelukkende fordi man har haft nogle dygtige aktører, som har været i stand til at give den danske befolkning en nogenlunde tilfredsstillende forsyning af både strøm og varme. Hvis ikke man havde haft det, er jeg sikker på, at befolkningen for mange år siden havde rejst sig i protest mod, at der fra politisk side er en så kraftig regulering af dette marked. De argumenter, der er blevet brugt, og som vi også har hørt i dag – primært fra socialistisk side – om, at det er vigtigt for samfundet, og at man er nødsaget til at styre disse ting, holder ikke længere.

Vi er så privilegerede i dag, at vi ved, at i vore nærmeste nabolande, Norge og Sverige – som vi